

Dobře můj Bůh

Text: Ř 5:6-11

Čtení: Ž 100:1-5

Sbor ČCE Litoměřice, 10. června 2026

[videozáznam zde](#)

Milé sestry a bratři, dnešní čtení vede ke zpytování. Jak jsem na tom já osobně byl ve vztahu k lidem a k Bohu? Ale také, jak jsem na tom dnes, když znovu a znovu selhávám? A hlavně, co k tomu říká můj Bůh a Pán? Pojdme se na to podívat.

Naše selhávání může mít různé podoby – společenské i osobní. Zdeněk Bárta nedávno ve svém příspěvku na Facebooku publikoval slova arcibiskupa Stanislava Přibyla, která si dovolím citovat. „Je na každém se snažit rozeznat, kdy snaha po klidném životě je již kolaborací se zlem.“ Chápu tato slova jako výzvu k občanské angažovanosti, zejména v dnešní rozjitřené době.

To je ovšem jen jeden rozměr kolaborace se zlem v našich životech. Když cestou do práce přemýšlím o předchozích dnech, týdnech, nebo dokonce měsících a letech, někdy mě zabolí u srdce. Zejména, když si uvědomím svá vlastní selhání. Ať ta včerejší nebo zpětně po letech. Většinou se točí kolem mých vztahů. A hlavně těch nejbližších – s dětmi, s manželkou, s Bohem. To, co jsem kdysi považoval za běžné chování, se ukáže jakoby v zrcadle z jiné strany, a najednou vidím, jak jsem se choval sobecky a bezohledně. Jak jsem byl sám se sebou spokojený a přitom jsem nevědomky druhým ubližoval.

A nejenom svými činy, třeba když jsem ošklivě okřiknul syna ve chvíli, kdy mě vyrušil, ale mnohem víc vlastní nečinností. A to se děje i dnes. Toužím po blízkých vztazích a přitom je zanedbávám. Nechám míjet příležitosti k setkání například tím, že jsem pohroužen do své práce. Nedám Bohu, svým blízkým i vzdáleným tolik času, kolik by potřebovali. Až mne napadá, zda jsem některému vztahu neuškodil natolik, že o něj přicházím. Že za svůj klídek na práci a zahrádku zaplatím. Že už jsem příliš dovolil zlu rozleptávat mé vztahy. Až mě děsí, že aniž bych to zaznamenal, mohu přijít i o vztah s Bohem. Mohu si vůbec dovolit vyjít za kazatelnu a kázat? Nejsem o nic lepší

než mí posluchači, spíš jsem mnohými z nich, mnohými z vás, zahanben.

Myslím, že bych si s apoštolem Pavlem v něčem rozuměl. Nebál se mluvit o svém člověčenství, o tom, že ho zrazuje jeho vlastní sóma, tedy tělo a duše. Možná ho také napadlo, zda je ještě pořád na Boží straně, když tolik selhává. Jestli už nepřekročil mez Boží trpělivosti a teď si ze setrvačnosti nenalhává, že ještě je všechno v pořádku. Apoštol dobře zná ty dny, kdy rezignuji, a nechám se ovládnout workoholismem, vztekem nebo žárlivostí, kdy jsem slabý na to, abych se jim postavil.

Ukazuje to i v dnešním čtení. Mluví o nás v naší minulosti a jde přitom stále hlouběji: byli jsme slabí, pak bezbožní, hříšní, a v jádru jeho nepřítel. Je to čtyřikrát totéž - jen viděno stále jasněji, až na samotné dno. To není dobrá výchozí pozice pro vztah. Sami si vážíme spíše lidí, kteří se dokážou porvat s nepříjemnými okolnostmi, třeba i za druhé, a nevzdají to. Obklopujeme se lidmi s pevným charakterem a postojem ve víře. A naopak pokud možno vyhýbáme se svým nepřítelům nebo s nimi bojujeme. Můžeme se s nimi dokonce bavit, ale určitě to nejsou ti, s kterými bychom se chtěli sblížit.

A už vůbec nepřichází v úvahu, že bychom se za ně byli ochotni obětovat. Apoštol ve svém textu připomíná, že podle běžných měřítek, i za spravedlivého či dobrého člověka by sotva někdo zemřel. Tím spíš za toho, kdo vás zrazuje a chová se nepřátelsky. Jen si to vemte v kontextu současné války na Ukrajině. Pokud jsou ohroženi vaši nejbližší, případně pokud je ohrožen osud dobrých lidí, se kterými sdílíte stejné hodnoty, tak je člověk ochoten je bránit i za cenu vlastního života. Ale proč bych se měl obětovat za toho, kdo mě zrazuje a paktuje se s nepřítelem?

A náš Bůh přesto. Přesto, když my jsme ho ignorovali, když jsme byli slabí, bezbožní, hříšní, a v jádru jeho nepřítel, v Kristu se za nás obětoval. Zemřel za nás. Protože si nás už tehdy zamiloval. Počítal nás za členy své rodiny navzdory naší odtažitosti a odcizení. A svou lásku projevil tím nejobětavějším způsobem – Kristus za nás zemřel. Bůh nás ospravedlnil, očistil jeho krví od našich bezbožností.

Obětoval svého Syna na kříži za nás, kteří jsme vůči němu byli

hostilní a nepřátelští. Aby on za naše nepřátelství zaplatil nejvyšší cenu, a tím nás usmířil s Bohem. To On sám nás smířil se sebou samým. Nyní se už nemusíme bát, stačí jen přijít do jeho blízkosti.

Říkám si, jak Pavlova vzletná slova přiblížit, abychom je mohli pochopit a prožít. Aby to nebyly jen hesla na naší křesťanské vlajce. Pokusím se je vztáhnout na naše nejbližší vztahy. I u manželů někdy může dojít k tomu, že druhého nějakým způsobem zradíme. Nemusí jít hned o nevěru. Ale někdy dojde k něčemu nepěknému a mezi námi a naším protějškem vznikne bariéra, kterou nelze tak lehce překonat. Někdy to prostě nevymluvíte. Došlo k průšvihů a ani omluvy a sliby nepomáhají. Důvěrné propojení mezi námi a naším protějškem se přetrhlo. Už se na sebe navzájem nedokážeme napojit, možná tak trochu už jeden druhému nedůvěřuje. Chtěli bychom tu nepříjemnou událost vrátit, opravit, smazat. Ale ono to nejde. Dokud ten druhý nějakým tajemným způsobem uvnitř se nad námi nesmiluje a neodloží náš hřích na hromádku odpuštěno a zapomenuto. Jako bychom to neudělali. Smíří se s námi a opět se s námi počítá. Musím říct, že i v blízkých vztazích je to vzácná věc. A vztah s Bohem je ten nejintimnější. A byli jsme to my, kdo jsme ho svým životem před jeho tváří zrazovali. A byl to On, kdo se sklonil a podal ruku ke smíření.

To byla minulost. A dnes? Jak dobře známe ze svých blízkých vztahů, selháváme opakovaně. Možná pod vzpomínkou na naše minulé selhání už ne tak moc. Ale kdo ví. Kdo určí míru mých opakujících se provinění? A zvláště ve vztahu vůči Bohu? Je možné, aby i ta mi byla odpuštěna? Co na to můj Pán?

Právě k tomu se Pavel v našem textu vyjadřuje. Chce nás ujistit, že jestliže nás ospravedlnil prolitím krve svého Syna, tím spíš budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Nejen jednou, ale napořád. Naším cílem tak už nemusí být pořád se hlídat, zda jsem něco neprovedl. Můžeme svobodně vyjít a jednat, i s vědomím, že někdy můžeme šlápnout vedle. Nemusíme se už bát, že se v našem vztahu k Bohu zase něco pokazí. On nás neodsoudí a vztah s námi nepřeruší.

A co víc, jestliže nás už jednou usmířil skrze smrt svého Syna, tím spíš nás bude zachraňovat, pokud budeme žít život jeho Syna. Když se na něj navážeme a budeme v něm žít. Necháme se jím ovlivnit a

vést. Budeme žít nikoli jen ze svých sil, ale napojíme se na jeho životodárnou sílu. Pak naše vztahy budou pevné a i náš život bude víc a víc dávat smysl. Budeme přinášet Boží dobré věci a energii do tohoto světa. A spolu s ostatními aktivně přispějeme k zápasu o charakter naší společnosti, ne ve strachu, ale ve svobodě.

Každý den můžeme vykročit s jistotou, že On je nám nablízku a pokud budeme potřebovat, povede nás. Nyní. I navždy. Až do věčnosti. Co nyní cítím, je vděčnost. Máme být za co Bohu vděční. Pomohl nám, abychom s Ním mohli vejít do vztahu. Udržuje ho i během naší cesty životem, na které se nám nabízí jako náš průvodce. A tím dává našim dnům smysl, protože nejsou jen bezcílným blouděním kolem nás samotných.

Tak to zpívá i dnešní žalm: „Vstupte do jeho bran s díkyvzdáním... on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase.“ Nejsme bezprizorní. Ten, kdo nás vykoupil ještě jako nepřátele, nás teď vede jako svůj vlastní lid — jako pastýř své ovce. A právě proto smíme přijít do jeho blízkosti ve svobodě s vděčností, ne se strachem.

Pavel na závěr vyjadřuje naši vděčnost slovy, že se můžeme Bohem chlubit. Můj přítel říká, že je potřeba umět pochválit. A tak když se mu něco povede, nahlas řekne: „Dobře já“. A my, kdo jsme přijali Boží pozvání ke společné cestě, smíme tu pochvalu rozvést: „Dobře já, dobře můj Bůh, dobře Ježíš Kristus ve mně.“ Ten, kdo se na začátku ptal, zda vůbec smí vyjít a kázat, to teď smí říct — ne jako pyšné „Dobře já“, ale jako vyznání, že to nežije on sám. A nejlépe za nás všechny, za celé Boží stádce: „Dobře my, Boží lid, dobře náš Bůh, dobře Ježíš Kristus v nás.“ Amen.